

Ümame'nin Karanlık Korkusu

by Sabiha Büşra ELDENK TURAL

Ümame, yedi yaşında, minik bir kızdı ve geceleri karanlıktan çok korkuyordu. Yatağında uzanır, odasındaki gölgelerin dansını izler ve her birinin bir canavar olabileceğinden endişelenirdi. Gözlerini sıkıca kapatır ve sabah olmasını dilerdi.

Bir gece, Ümame yine korkularıyla boğuşurken, odasına parlak bir ışık sızdı. Işığın kaynağı, penceresinin önünde beliren sevimli bir ateş böceğiydi. Ateş böceği, Ümame'ye gülümsedi ve onu bir maceraya davet etti.

Ateş böceği, Ümame'yi karanlık ormana götürdü. Ümame ilk başta korksa da, ateş böceğinin parlak ışığı sayesinde etrafını daha iyi görmeye başladı. Orman, Ümame'ye daha önce hiç fark etmediği güzellikler sundu.

Ormanda ilerlerken, Ümame ve ateş böceği, konuşan bir baykuşla karşılaştılar. Baykuş, Ümame'ye korkularının üstesinden gelmenin yolunu gösterdi: Onlarla yüzleşmek ve onları anlamak.

Baykuşun sözlerini dinleyen Ümame, korkularının aslında hayal gücünün bir ürünü olduğunu fark etti. Artık karanlıktan korkmuyor, içindeki cesareti keşfediyordu. Ateş böceğiyle birlikte ormanın derinliklerine doğru ilerlediler.

Güneş doğarken, Ümame ve ateş böceği evlerine döndüler. Ümame, artık karanlıktan korkmuyordu. Çünkü korkularıyla yüzleşmiş, cesaretini bulmuş ve en önemlisi, arkadaşlığın gücünü deneyimlemişti. Gülümsedi ve yatağına huzurla uzandı.